

‘Ik beken dat ik soms bang ben.’

‘Waarvoor?’

‘Ik ben bang dat alleen de Sjaitan plannen maakt, terwijl de enige echte God huist in de chaos. Hij heeft geen plan meer voor ons, want het werk is al achter de rug: Hij schonk ons een rijke, complexe, onoverzichtelijke, angstaanjagende wereld. Een maximale chaos waarin we volmaakt vrij zijn, ten goede of ten kwade. Als je in die onoverzichtelijke weelde een pad meent te zien, een helder plan, dan is dat...’

‘Het werk van de duivel.’

‘Ik vrees het.’

Mark Cloostermans keerde in 2022, na een verblijf van twaalf jaar in Barcelona, terug naar Antwerpen. De veranderingen die hij zag brachten Meneer Chakkouche tot leven.

In het verleden was Cloostermans literair criticus en *grant consultant*, momenteel is hij uitgever en schrijver. Hij leeft samen met een echtgenoot en een kat.

In 2023 ontdekte hij dat hij zich op het autismespectrum bevindt, maar ook daarvoor was hij al een verdomd lastig type.

Disclaimer

Dit is een verhaal met een happy end. Verschillende mensen krijgen wat ze altijd wensten te hebben of doen wat ze altijd al wilden doen. Sommige slechte mensen krijgen precies wat ze verdienen. Alleen al daaruit kunt u afleiden dat het hier fictie betreft. Elke gelijkenis met personen of misdaden in uw werkelijkheid is hoogstens perifeer.

Mark
Cloostermans

Alleen de duivel heeft een plan

*literaire
thriller*

KRUMMHOLZ

BREDA / ANTWERPEN

Inhoud

Deel 1

Het bord en de pionnen 11

Deel 2

Pogingen en schijnbewegingen 115

Deel 3

De lont en het kruitvat 211

Deel 4

Echo's en naschokken 307

‘Cet être que j’ai nommé le Horla, existe aussi. Qui est-ce? Messieurs, c’est celui que la terre attend, après l’homme! Celui qui vient nous détrôner, nous asservir, nous dompter, et se nourrir de nous peut-être comme nous nous nourrissons des bœufs et des sangliers. (...) Je vous dis qu’il est venu. Il rôde inquiet lui-même comme les premiers hommes, ignorant encore sa force et sa puissance qu’il connaîtra bientôt, trop tôt.’

— GUY DE MAUPASSANT, *Le Horla* (1886)

Deel 1

Het bord en de pionnen

Hoofdstuk 1

Waarin iemand als geroepen komt

‘Daar zul je hem hebben,’ zei Rayyan. Er was net op de voordeur geklopt. Niet aangebeld, alleen maar geklopt.

‘Ik raad het je af,’ zei de man aan de andere kant van de lijn. ‘Het is geen goed idee.’

Rayyan knikte, wat zijn schoonvader natuurlijk niet kon zien. ‘Dat weet ik,’ zei hij en hing op.

Op het trottoir stond een man met een neus als een scheepsboeg en een grote pleister op een wang. Rayyan wist niet wat te zeggen. Zijn verdriet en woede werden even volledig weggedrukt door nieuwsgierigheid. Hij staaarde alleen maar.

‘*Vous savez pourquoi je suis venu,*’ zei de man.

‘*Vous êtes Monsieur Chakkouche?*’

‘Wie zou ik anders zijn?’

‘Duizend andere mogelijkheden.’

‘Na vandaag?’

Rayyan dacht even dat de man hem laatdunkend aankeek, maar het lag gewoon aan zijn gezicht. Meneer Chakkouche had een erg vlezige kop en al dat vlees had zich mettertijd – hij moest een jaar of vijftig, misschien bijna zestig zijn – in velerlei koppige plooiën gelegd. Het gezicht sprak altijd van vermoeidheid, of de eigenaar ervan die nu voelde of niet.

‘De tijd dringt,’ zei Meneer Chakkouche.

Rayyan zette een stap achteruit en de man die geen goed idee was kwam naar binnen.

‘Het is een groot geluk dat u toevallig in Antwerpen bent,’ zei Rayyan.

Meneer Chakkouche keek langs de trap naar boven. Daar hilde een vrouw, en een tweede persoon praatte fluisterend, dwingend, misschien kalmerend op haar in.

‘Geluk is niet het woord dat ik in de mond zou nemen, in uw plaats. Hoe dan ook geloof ik niet in toeval. Alles in ons leven is gepland, al weten we meestal niet door wie... en dat is maar het beste zo.’ En na een summiere denkpaauze: ‘Toon het mij.’

Rayyan ging hem voor door de gang naar de garage en met elke stap werd zijn hart weer zwaarder. De werkelijkheid viel op hem neer en de werkelijkheid was een nachtmerrie. Achter zich hoorde hij kalme, zelfverzekerde passen.

In de garage wendde hij zijn gezicht af en knipte het tl-licht aan.

Meneer Chakkouche keek maar kort naar het lichaam onder het bebloede witte laken. Misschien had het ook geen zin om jezelf dat aan te doen: hoe lang je ook kijkt naar een neergekogelde zeventienjarige, je blik zal haar niet uit de dood terugroepen. Hij stak de handen in de zakken van zijn zandkleurige linnen broek en bekeek de plaats van de ramp.

De driepotige standaard met daarop een ringlicht: Rayyans dochter was een reel of een TikTok (of hoe die filmpjes ook heetten) aan het opnemen geweest.

Onder een rek vol hoog opgetaste levensmiddelen, een plas grijs vocht: een kogel had zich in een één-kilogram-blik zwarte olijven van het merk Bled geboord en het ‘eigen nat’ was weggestroomd.

De oude pvc-garagepoort, met tientallen rafelige gaten erin. Meneer Chakkouche hurkte en draaide zich om op zijn hielen, bestudeerde kort het traject dat de kogels gevolgd hadden en

kwam kreunend weer overeind. Hij volgde het traject, het lichaam van Rayyans dochter ontwijkend, haalde een etui uit een broekzak, ritste het open en gebruikte de schroevendraaier om één kogel uit de achterwand van de garage te pulken. Zich omdraaiend vergewiste hij zich ervan dat er geen raam in of boven de poort zat: met geen mogelijkheid kon je van binnen naar buiten kijken of andersom.

Rayyan veegde tranen weg. Hij stond in het deurgat tussen garage en hal, met naast zich een jongen van een jaar of negentien. Hij zag eruit zoals alle jongens op de grens van puber en volwassene, met zijn slobberige kleding, vormeloze lichaam en krachteloze snorretje. Niets aan hem was opvallend – behalve dan de wijd open ogen en zijn rechterarm, die op en neer schokte.

‘Uw zoon? Is het een goed idee dat hij hier is?’

Rayyan aarzelde: hij vond de vraag moeilijk te doorgronden.

‘Hij heeft op de auto geschoten.’

Meneer Chakkouche kantelde zijn grote hoofd een tikeltje. ‘Serieus? Ga door.’

‘Hij stond bij het raam van de eerste verdieping toen de auto met piepende remmen voor de garage halthield. Hij heeft het raam opengegooid en geschoten.’

‘Met de Stoeper M3500,’ fluisterde de jongen, in het Vlaams. Zijn vader en diens bezoeker hadden Marokkaans Arabisch gesproken.

‘Met een shotgun? Ga een hemd met een kraag aantrekken: we willen niet dat de politie de blauwe plekken van de terugslag ziet.’

De jongen wilde zich al omdraaien en gehoorzamen, maar de onbekende met de dwingende stem was nog niet met hem klaar. ‘Hoe heet je?’

‘Mohammed,’ antwoordde Rayyan.

‘Heb je de bestuurder of de inzittenden van de wagen geraakt, Mohammed?’ Geen antwoord. ‘Hoeveel keer heb je geschoten?’

‘Zeker tien, vijftien keer.’

‘Zo.’

‘Ik wou maar één keer schieten. Ze weggagen, begrijpt u? Maar de auto bleef daar maar staan. Het was een vijfdeurs hatchback, rood van kleur. Dus...’

‘Ik snap het. Wat heb je geraakt?’

‘De auto, meneer.’

Meneer Chakkouche keek naar de kogel in zijn handpalm alsof hij het object te hulp wou roepen en herformuleerde de vraag: ‘Metaal of glas? Het geluid is anders.’

‘Doet het ertoe? Mohammed heeft gedaan wat hij kon.’

‘Het doet er nogal toe, ja. Als alleen de auto schade opliep, doe ik een rondje langs de garagisten. Als Mohammed een of meer van de inzittenden verwond heeft, begin ik beter bij de dierenartsen in de omgeving. Het spoor is totaal anders, ziet u? Ga dat hemd aandoen, jongen. Breng de Stoeger mee. En een plastic zak.’

Hij fixeerde Rayyan met een blik en schakelde terug naar het Arabisch: ‘Verre van mij om me te bemoeien met andermans kinderen, maar ergens is het toch niet oké dat uw zoon toegang had tot een wapen. Of dat hij blijkbaar niet aarzelde om de trekker over te halen. Kijk naar wat er in de States gebeurt: het ene na het andere ongeval met vuurwapens. Dat soort waanzin willen we toch niet, hier in Europa?’

‘Kunt u hen vinden?’ vroeg Rayyan.

‘U weet dat de dood van uw dochter, om uw eigen woorden te gebruiken, een toeval was? Een gebeurtenis die voor de **daders net zo uit de lucht is komen vallen als voor u.**’

‘Hoe kunt u dat zeggen? Mijn Malika, mijn kindje is... is...’

‘In tegenstelling tot wat u nu demonstreert, is praten heel eenvoudig. Alles wat wij zeggen kan worden gecorrigeerd of genuanceerd, je kan alles terugnemen of zelfs doen alsof het nooit gezegd is. Praten is simpel, alleen daden zijn onuitwisbaar. Praten is geen daad.’

‘Stel dan een daad.’ Het kwam van tussen op elkaar geklemde tanden.

‘Ik neem nota van uw heftige gevoelens op dit punt, maar het is mijn beroepseer te na om u niet te wijzen op mogelijke... ontsporingen.’

‘U bedoelt, wraak en weerwraak? Daar ben ik niet bang voor. De Al Masiri’s moeten voelen dat ze een grens over zijn gegaan. Het kan me niet schelen wat het kost.’

Ze bleven elkaar aankijken, met heel veel emotie op het gezicht van de een, geen op dat van de ander.

‘Trouwens, zijn alle daden onuitwisbaar? Ik geloof dat u wel een paar... daden... gepleegd hebt die niemand ooit verbonden heeft met *Monsieur* Chakkouche. Volgens sommigen bent u niet meer dan een mythe.’

Rayyan deinsde achteruit, maar Meneer Chakkouche wilde alleen maar terug naar de gang: hij had de sirenes gehoord. De politie van Antwerpen was het natuurlijk niet gewend om te worden geconfronteerd met schietpartijen, maar daar waren ze, met net genoeg vertraging om hem zijn ding te laten doen.

Op weg naar de voordeur hield Meneer Chakkouche halt voor een rijk geornamenteerde spiegel en trok de pleister op zijn gezicht los, bekeek de nietjes die een vleeswond van zo’n zes centimeter bedekten en drukte met twee vingers op de wond. Er bleef een bleekroze vocht achter op zijn vingertoppen. Het geluid van sirenes hing nu dikker in de lucht.

‘Neem me niet kwalijk,’ stamelde Rayyan. ‘Ik wou u niet beledigen. Ik heb u nodig om gerechtigheid te doen geschieden.’

‘Maakt u zich geen zorgen. Om met de grote Bart De Wever te spreken: *ik werk op de zenuwen, dus ik ben.*’

Mohammed kwam de trap afgerend. Meneer Chakkouche nam de Stoeger van hem over, controleerde of de patroonkamer leeg was en klapte de shotgun open. Mohammed reikte hem de gevraagde plastic zak aan. Het was een blauw-witgestreepte Aldi-zak en Meneer Chakkouche liet de Stoeger erin vallen. Hij knikte naar Rayyan en ging naar de voordeur, deed die open, stapte de straat op en draaide meteen naar links. In het zwaailicht van de politiecombi’s danste zijn schaduw spastisch voor hem uit, een performer in een choreografie van Jan Fabre.

Meneer Chakkouche keek niet om, hij maakte geen oogcontact met de mensen die hun hoofd uit het raam staken of op straat stonden, de armen onzeker over elkaar geslagen. Bij het café met de dichtgetimmerde ramen haalde hij een fiets-sleuteltje tevoorschijn, maakte het slot los, hing de Aldi-zak aan het stuur, besteeg zijn stalen ros en fietste weg. Niemand had de mythe gezien.

Hoofdstuk 2

Waarin onze heldin ten tonele verschijnt

Nicky hief een arm op, rook aan haar linker oksel en inspecteerde die in de spiegel boven de schoorsteenmantel. Werd het tijd om daar weer eens te scheren? Als ze al het haar verwijderde, groeide het risico op okselvijvers. Aan de andere kant, als ze de boel de boel liet, zouden de collega's in de kleedkamer opmerkingen gaan maken over haar 'toenemende feminisme'. Wat te doen, wat te doen? Haar moeder babbelde verder in de telefoon in haar rechterhand.

'Ja ma, als die tak over het dak van het tuinhuis schuurt, zou het kunnen dat het beschadigd raakt. Nee ma, ik ga de buurman niet intimideren met een wapenstok of met wat dan ook. Dat is niet waar zo'n ding voor dient. Waarvoor dan wel? Als je het echt wil weten, ik heb er eergisteren nog een rib mee gebroken. Van een gedetineerde die me aanviel met een soort... slechtgezinde patatschiller. Die dingen gebeuren. Nee ma, natuurlijk niet. Ik maakte maar een grapje.'

Het was wél waar, maar ze had het opgegeven om haar moeder iets echts te vertellen over haar werk in de gevangenis. Nicky's blik schoot opzij, door het raam aan de straatkant. De auto stond nog steeds aan de overkant geparkeerd. Ze wist niet wat er mis mee was. Iets met de spiegeling van het licht op de voorruit.

Haar moeder begon een lofzang op wijlen haar echtgenoot: die zou de buurman wel eens de levieten gelezen hebben. Die tak zou geen dag langer over het tuinhuisje geschraapt hebben.

'Vroeg je me een maand geleden niet om dat tuinhuisje af

te breken? Omdat het te bouwvallig geworden is en eigenlijk nergens meer voor dient? Natuurlijk is dat niet het onderwerp van discussie, maar heb je me dat gevraagd of niet? Ja maar: ja of nee? Dat is toch zo? Ja maar ja zeg.'

Ze liep naar de keuken, zag dat het water voor de pasta inderdaad kookte, trok een kastje open en zocht naar een pak spaghetti. De spullen die niet van haar waren, schoof ze uit de weg.

Nog maar eens een blik door het raam, slinks en plots, alsof ze de werkelijkheid te snel af wilde zijn. De straat was uitgestorven: iedereen was al klaar met werken, de hond had zich ontlast, en wie nu geen eten in huis had, kon zich maar beter voorbereiden op een avond met kraanwater en toastjes, want de supermarkten waren dicht. Antwerpen 2023 of Oostblok 1983: zoek de zeven verschillen.

Wat wás er toch met die auto?

Sinds vier maanden bewoonde Nicky het appartement van een weduwnaar die na het verlies van zijn vrouw naar hun buitenverblijf in Málaga was verhuisd. Ze huurde het voor een prikje, omdat hij niets van hun bezittingen behoefde weg te halen: Nicky keek naar andermans tv in andermans zetel, legde andermans lakens op andermans bed en als de vaste telefoon rinkelde, gaf ze een onbekende het nummer van meneer in het buitenland. Haar moeder belde alleen op de gsm en vroeg dan wanneer ze eindelijk eens haar eigen plek zou vinden. Ze was toch al zesendertig? Ze had toch een job? Ze had toch geld? Wel dan. Ja maar ja, zeg.

Nicky roerde in het opwarmende water. Ze hield huis in andermans leven en dat moest volstaan, voor nu. Ze legde de telefoon op het aanrecht, zette hem op speaker, trok het pak spaghetti open, liet de harde stengels in haar hand vallen,

legde het pak weg, hield de spaghetti boven het borrelende water, brak de stengels middendoor, gaf ze prijs aan het water, overwoog om de telefoon mee in de pot te gooien en draaide het gas wat lager.

De auto was enkele minuten geleden komen aanrijden en was aan de overkant gestopt, voor het flatgebouw dat haar uitzicht vormde. Kort daarna had haar moeder gebeld, dus Nicky's aandacht was verdeeld geweest, maar toch wist ze zeker dat er niemand uit die auto was gestapt. Niets mis mee, niet eens zo vreemd, Antwerpen stond volgeparkeerd met auto's waarin mannen zaten te praten, te roken of te zitten. Maar...

‘Ma, ik bel straks terug.’

Ze beëindigde de oproep en stopte de telefoon in haar achterzak, greep de huissleutels en smeed de deur achter zich dicht. Ze zag het nu: de weerspiegeling was raar *omdat die er niet was*. Er zat geen voorruit meer in de auto.

‘*Oh man,*’ zei ze tegen zichzelf in het Engels. ‘*Oh man.*’

Op de achterbank, rijkelijk bespat met bloed, zat een dode *oh-man*, de handen rubberachtig in de schoot, de benen volop aan het manspreaden, het hoofd achterover geklapt als de opening van een Pez-snoepjeshouder. De chauffeur leefde nog en keek Nicky aan door het gebrek aan voorruit. Er liepen tranen uit zijn opengesperde ogen en de onderste helft van zijn fleurige hemd was een donkerrode rotzooi. Kogel in de buik.

‘Voor hoeveel gaan we wedden dat jij illegaal in het land bent, sukkelaar?’ mopperde Nicky. De man stierf terwijl ze een nummer intoetste.

‘Honderdentwaalf, waarmee kan ik u helpen?’

‘U kunt een ziekenwagen sturen naar de Tweestierenstraat in twintig zestig Antwerpen. Ik heb hier twee dode zwarten in een Renault Mégane E-tech.’

‘Bent u gewond?’

‘Nee, het was geen verkeersongeluk. Ze staan hier geparkeerd.’

‘Een ziekenwagen is onderweg. Kunt u hen eerste hulp verstrekken?’

‘Daar is het ruim te laat voor, *sjoë*. Stuur trouwens de politie ook maar.’

‘Blijf aan de lijn, alstublieft. Mag ik uw naam noteren?’

‘Als het echt moet. Monique Heldt, Heldt met dt.’

Een fietser kwam kalmpjes aangereden, zag haar bij de auto staan en stapte af. Hij gaf een beheerst trapje tegen de staander en liep de laatste meters naar Nicky en de Renault.

‘U houdt beter wat afstand, meneer. ’t Ziet er niet schoon uit.’

‘Zei u iets, mevrouw Heldt?’

Ze negeerde het meisje van het noodnummer en bleef staan kijken. De auto bood dan ook een heel spektakel: de kogelgaten in de motorkap, de verbrijzelde voorruit, de twee lijken binnenin. Het beeld van de gps flikkerde; de groene flitsen ervan vormden het enige leven op het gezicht van de bestuurder.

De fietser was naast haar komen staan. Nicky had de Arabische trekken in zijn gezicht herkend en deed dus alsof hij lucht was, totdat de man het lampje van zijn telefoon aanknipte en ermee in het binnenste van de Renault scheen. De achterbank, zag ze nu, was een woest patroon van bloed, alsof het slachtoffer verwilderd om zich heen had zitten slaan. Deels op zijn schoot, deels tussen de zetels lag een machinegeweer.

‘Dit doet u niets, juffrouw?’ vroeg de Arabier. ‘U waar-schuwt mij dat er, zoals men zegt, schokkende beelden te zien zijn, maar u bent zelf weinig onder de indruk van dit toch wel exuberante drama.’

Hij sprak voorzichtig ‘Bambi op het ijs’-Vlaams en legde de klemtonen waar een Fransman die pleegt te leggen, maar zijn woordenschat was uitgebreid en verzorgd. En al had Nicky gewoonlijk niet veel op met zijn soort, nu ze in die felgrijze ogen had gekeken, kon ze hem niet meer negeren.

‘Ik ben penitentiair beambte in de Begijnenstraat,’ zei ze kortaf. ‘Niet snel van je melk zijn staat bij “Special Skills” op mijn cv.’

De Antwerpse Ring suisde intenser dan anders. De straat was nog steeds leeg, terwijl Nicky en de fietser zwijgend naast elkaar stonden. Ze voelde dat er iets gebeurde, maar had geen idee *wat*.

‘Altijd goed om je gevoelens te wantrouwen,’ zei de Arabier.

‘Zover zou ik niet gaan.’

‘Toch wel, toch wel. Denk erover na. Van intelligentie meten we de hoogte, maar als we praten over emoties benadrukken we juist hoe diep ze gaan. Dat is toch verdacht? Gevoelens die diep in de koude aarde wortelen... Die onder de grond hun bij- en zijwortels uitstrekken, om zich vast te klampen aan de aarde. Je kan rukken aan het deel dat boven de oppervlakte uitsteekt, maar de wortel vecht uit alle macht om ondergronds te blijven.’ Zijn ogen hielden haar vast, opflitsend uit een gezicht dat al decennia uitgedoofd leek. ‘Die beeldspraak geeft al aan dat we ons er niet helemaal veilig bij voelen, dat die “diepgewortelde” gevoelens niet te vertrouwen zijn.’

‘U bent anders niet bang om meteen de diepte in te gaan.’

Een log gebaar naar de Renault: ‘Hebben we hier beneden zoveel tijd op overschot?’

Nicky sloeg een kruisteken.

‘U beveelt hun zielen aan in de aandacht van een Almachtige?’

‘Ik weet niet of ik precies dat bedoelde... maar ergens denk ik wel dat hier iets verloren is gegaan. Noem het een ziel, een energie, een vonk, iets wat meer is dan lichaam. Je zou hopen dat er iemand is, daarboven of voor mijn part daarbeneden, om die vonk te ontvangen. Om vast te leggen dat er iemand bestaan heeft.’

Zo sprak ze nooit. Ze sprak hoe dan ook nooit over dit soort dingen. En nog wel met een *tsjoektsjoek*! Als ze dát te weten kwamen bij de partij...

De onderzoekende blik van de Arabier, onafgebroken op haar gericht, had onaangenaam moeten zijn, maar nee, Nicky kreeg juist het gevoel dat ze werd aangemoedigd. Dat deze wildvreemde, zoals een goede vader, het volste vertrouwen in haar had.

‘Dat is de hoop van ieder mens op aarde,’ bevestigde de man, na een korte denkpauze. ‘De hoop dat niets echt verloren gaat. Dat niets voor altijd onder het zand verdwijnt.’

‘Geloof u dat niet?’

Hij vouwde zijn handen voor zijn buik en verstrengelde zijn vingers; alleen de duimen liet hij ritmisch bewegen in een uiting van twijfel.

‘Ik wil het geloven. Zo ben ik opgevoed en dat betekent iets voor mij. *Insjallah*, zo Allah het wil. Het is niet aan ons om Zijn plannen te kennen. Maar ik beken dat ik soms bang ben.’

‘Waarvoor?’

‘Ik ben bang dat alleen de Sjaitan plannen maakt, terwijl de enige echte God huist in de chaos. Hij heeft geen plan meer voor ons, want het werk is al achter de rug: Hij schonk ons een rijke, complexe, onoverzichtelijke, angstaanjagende wereld. Een maximale chaos waarin we volmaakt vrij zijn, ten goede of ten kwade. Als je in die onoverzichtelijke weelde een pad meent te zien, een helder plan, dan is dat...’

‘Het werk van de duivel.’

‘Ik vrees het.’

‘U bent imam, zeker?’ vroeg Nicky. Haar achterdocht was terug en *with a vengeance*: je hoorde tegenwoordig zoveel over geïmporteerde haatpredikers.

‘O nee! Tot die hoogte zal ik nooit doordringen. Ik heb de mensen geen zekerheid of rust te bieden, helaas.’

Nu de Arabier de mannen in de auto niet meer belichtte met zijn telefoon, was het enige licht dat hen nog bereikte het oranje waas van de lantaarnpaal, dat door het open dak van de Renault scheen. Nicky wees naar dat dak.

‘Kijk eens wat vreemd. Beetje fris voor de tijd van het jaar, vindt u ook niet? Zeker te fris om ’s avonds met open dak te rijden.’

‘De mensen doen gekke dingen. Misschien waren ze dronken of hadden ze bepaalde illegale substanties geconsumeerd. Daar komen ongelukken van.’

Nicky bekeek de bestuurder, wiens kleren steeds donkerder kleurden. ‘Dit was geen ongeluk.’

‘Een groot politicus heeft gezegd: “Het voordeel van een democratie is dat er weinig bloed en veel zever vloeit.” Maar wat moeten we dan concluderen uit dit bloederige drama?’

‘U zegt de wonderlijkste dingen, meneer...?’

‘Chakkouche, juffrouw. De wonderlijke woorden waren van Bart De Wever.’

‘De mensen die met u op café gaan zullen zich niet vlug vervelen, hé? Verdomme! Blijf even hier, oké? De ambulance komt eraan.’

Ze draaide zich om, rende de straat over en stormde de trap op, vier verdiepingen omhoog naar wat intussen wel doorge-

kookte spaghetti zou zijn. Ze deed de deur van haar appartement maar een klein stukje open en stak eerst een afwerende voet naar binnen. Calvijn de kater, hierdoor niet in staat om de gang op te glippen, miauwde alsof hem groot onrecht werd aangedaan. Nicky liep de keuken in, draaide het gas uit en goot de spaghetti in het klaarstaande vergiet. Waterdamp wolkte tegen de ruitjes van het keukenkastje, waarin het blauwe zwaailicht van een ambulance zichtbaar werd.

Nicky beende naar het raam. Aan de auto was niets veranderd, maar de fiets met de Aldi-zak aan het stuur en zijn eigenaar waren nergens meer te bespeuren.

Calvijn sprong op de vensterbank en keek met haar mee naar de scène beneden. De ambulanciers hadden begrepen dat de medische wetenschap hier geen uitkomst meer kon bieden: dit was een *crime scene*. Een van de mannen, met zijn bovenlichaam in de auto, vermoedelijk om het lichaam op de achterbank te onderzoeken, trok zich terug, zei iets tegen zijn collega, die terugdeinsde, en gooide het portier dicht.

Nicky fronste. Ze merkte het, en begreep zelf niet waarom het gebeurde.

Eén keer per maand had je een dag dat er in de Begijnenstraat iets in de lucht hing, een onweer dat talmend en tergend langzaam kwam aanzetten... of beter nog: een *goesting*, iets dat goesting had om uit te barsten. Een straling uit alle cellen tegelijk.

Een gevoel was het niet – een gevoel zou ze hoe dan ook, volgens die Meneer Chakkouche, moeten wantrouwen – nee, het was een weten. Maar wat wist ze precies?